

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem
Brusem
ve věci

žalobce: **M. K.**, narozený „X“, státní příslušnost Turecká republika,
t. č. pobytem X, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2018, č. j. KRPU-69098-32/ČJ-2018-040022,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, jež mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 5. 4. 2018, č. j. KRPU-69098-32/ČJ-2018-040022, jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na devadesát dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal 4. 4. 2018 v 15:10 hodin.
2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal, že žalovaná nesprávně vyhodnotila existenci vážné újmy hrozící žalobci, který v řízení tvrdil, že příčinou jeho odchodu z Turecka byly neshody a psychický nátlak na jeho osobu ze strany politické strany Erdogana – AKP v místě jeho bydliště. Žalovaná však toto tvrzení dostatečně nerefletovala a nepokusila se blíže zjistit, nakolik se jedná o reálné obavy a jaký je charakter psychického nátlaku, který měl být na žalobce vyvíjen. Žalobce citoval § 124 odst. 1 písm. b) a § 179 zákona o pobytu cizinců, čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, čl. 15 odst. 1 návratové směrnice a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS. Žalobce zdůraznil, že žalovaná byla povinna se zabývat otázkami, na které rozšířený senát poukázal, a vzhledem k tomu, že tak neučinila, zatížila své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, která nemůže být zhojena v řízení před soudem. Žalobce dále upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 236/2015 a podotkl, že závěry v něm uvedené plně dopadají i na jeho případ, neboť se žalovaná i přes znalost jeho tvrzení o psychickém nátlaku ze strany vládní strany dostatečně a plausibilně nevypořádala s těmito tvrzeními. Zdůraznil nesmyslnost odkazu žalované na to, že žalobce údajně nevyužil možnost obrátit se na policii. Dodal, že žalovaná vůbec nevzala v potaz notorieta, že v Turecku panuje semiautoritativní režim, v němž jsou ozbrojené a bezpečnostní složky včetně policie plně podřízeny Erdoganově vládní straně. Ačkoli je tedy evidentní, že jakékoli domáhání se ochrany vůči zvůli a nátlaku Erdoganovy strany by bylo v případě obrácení se na tureckou policii spíše kontraproduktivní a pro žalobce nebezpečné, žalovaná odbyla jeho tvrzení uvedeným lakonickým konstatováním, aniž skutečně zvažila nebezpečí, které mu při návratu do Turecka hrozí, a charakter a povahu nátlaku, který na něj byl vyvíjen. Žalobce uzavřel, že tímto zcela neakceptovatelným vyhodnocením vážné újmy hrozící žalobci zatížila žalovaná své rozhodnutí vadou nezákonnosti, pro kterou nemůže obstát.
3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla zastavení řízení podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, případně zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. K věci uvedla, že žalobce nijak blíže nespecifikoval okolnosti, v nichž spatřuje možnou existenci vážné újmy. Byť má žalobce rozdílné názory s politickou stranou Erdogana, sympatizuje s kurdskou stranou HDP a došlo k blíže nespecifikovanému psychickému nátlaku na žalobce, žalovaná zdůraznila, že nikdy nebyl perzekuován za své politické názory, nebyl nikdy vězněn, ani se o něj nezajímala turecká policie. Žalobce navíc uvedl, že nikde v Evropské unii nežádal o ochranu formou azylu, že případné vyhoštění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nebude nepřiměřeným zásahem do jeho života a že jedinou překážkou správního vyhoštění je skutečnost, že nebude moci žít v Rakousku. Žalovaná připomněla svá zjištění a dodala, že žalobce neměl sebemenší snahu hledat v Evropě ochranu. Jeho cílem bylo zde natrvalo zůstat a pracovat. Podle žalované je třeba si uvědomit, že rozhodnutí o zajištění je vydáváno v určité časové tísní, kdy správní orgán není schopen provádět složité dokazování. Žalovaná tak vycházela především z tvrzení žalobce, který za jediný dopad vyhoštění označil nemožnost žít v Rakousku. Dále si vyžádala závazné stanovisko Odboru azylové a migrační politiky k možnosti vycestování žalobce do Turecka a podkladové materiály ohledně bezpečnostní situace v Turecku. Konstatovala, že na základě uvedeného dospěla

k závěru, že správním vyhoštěním nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho života a že jeho vycestování do Turecka je možné. Závěrem žalovaná podotkla, že se žalobce vzdal práva na odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění a na základě dobrovolného návratu dne 27. 4. 2018 letecky vycestoval zpět do Turecka.

4. Před věcným posouzením žalobních námitek se soud musel zabývat návrhem žalované, aby řízení zastavil podle § 172 odst. 6 věty první zákona o pobytu cizinců, ve které je stanoveno, že

„[v] případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví.“ Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě poukázala na to, že zajištění žalobce na základě napadeného rozhodnutí bylo ukončeno dne 27. 4. 2018, kdy bylo realizováno správní vyhoštění žalobce do Turecka prostřednictvím institutu dobrovolného návratu. Soud konstatuje, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017-20, publ. pod č. 334/2017 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz, je předmětná úprava bránící možnosti domoci se alespoň v jednom stupni řízení u soudu vyslovení nezákonnosti rozhodnutí o zajištění je neaplikovatelná pro rozpor s právem Evropské unie. Zdejší soud proto řízení nezastavil a přistoupil k vypořádání žalobních námitek žalobce v rámci rozhodnutí o věci samé.

5. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

6. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé

a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

7. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 2. 4. 2018 kolem 16:00 hodin kontrolován a zadržen německou policií na parkovišti Am Heidenholz. Ke kontrole předložil bulharský cestovní pas vydaný na jméno M. G. S., narozený dne „X“, bližší kontrolou bylo zjištěno, že se jedná o falzifikát, a následně byly zjištěny a žalobcem potvrzeny jeho skutečné osobní údaje. Dne 3. 4. 2018 v 15:10 hodin byl žalobce na bývalém hraničním přechodu Petrovice – Bahratal podle readmisní dohody mezi vládou České republiky a Spolkové republiky Německo převzat Policií České republiky a současně zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, následně v 15:30 hodin bylo zajištění překvalifikováno na § 27 odst. 2 téhož zákona.
8. Dne 4. 4. 2018 od 9:14 hodin byl se žalobcem sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce uvedl, že cestoval z Vídně do Hamburku se svým bratrancem a jeho rodinou na falešný bulharský pas. Ten si opatřil ve Vídni od kamaráda Bulhara, jehož jméno neznal, zaplatil 1 500 až 2 000 Eur. Bulhaři, kteří doklad zhotovili, žalobce ujistili o tom, že doklad je pravý, je v pořádku a může na něj cestovat. Žalobce si byl vědom toho, že do České republiky vstoupil neoprávněně bez platného cestovního dokladu a víza, nechtěl zde pobývat, pouze tranzitoval. Uvedl, že ve svém tureckém pasu, který v Rakousku ztratil, měl schengenské turistické vízum, jež obdržel v roce 2016; nevěděl, zda je v současné době ještě platné. Dodal, že žádné další pobytové oprávnění v Evropě nemá. V Rakousku má žalobce bratrance a známé, v Hamburku má sestřenici, na jejíž jméno si nevzpomíná, a blízké krajany ze své vesnice, také v Dánsku má blízké krajany. Na území členských států Evropské unie nemá materiální zázemí, není zaměstnán, žije z peněz, které si vydělal. Z Turecka žalobce vycestoval z politických důvodů, ve vesnici jsou dvě politické strany, a to Erdoganova AKP Partisi a kurdská strana HDP. Žalobce je Kurd, a proto ze strany AKP Partisi došlo k psychickému nátlaku na jeho osobu, dohadovali se. K fyzickému kontaktu nedošlo. Žalobce nebyl v Turecku nikdy perzekuován ani vězněn za své politické názory, nekontaktovala jej ani policie. Z Turecka vycestoval kolem 25. 5. 2016 letecky do Vídně na svůj pas a turistické vízum, chtěl žít a pracovat v Rakousku, nicméně pobyt si tam nelegalizoval. V žádném členském státě Evropské unie žalobce nepožádal o azyl a nechtěl tak učinit ani v České republice. Žalobce konstatoval, že na území České republiky nemá zajištěno ubytování a nemůže uvést adresu na tomto území, kde se bude zdržovat, nikoho zde nemá, disponuje částkou 400 Eur: Na otázku na důvod, který by mu bránil v návratu do Turecka, žalobce odpověděl, že má politický problém, protože je Kurd. Zopakoval, že za své politické názory nebyl nikdy vězněn ani perzekuován. Doplnil, že nemluví se svými příbuznými. Jako překážku bránící správnímu vyhoštění žalobce uvedl skutečnost, že nebude moci žít v Rakousku. Žalobce nemá v České republice ani v Evropské unii žádné ekonomické, společenské ani kulturní vazby. Žalobce podle svých slov nemá žádné vazby ani k Turecku, není v kontaktu s rodiči, nechce s nimi komunikovat. Závěrem dodal, že se chce vrátit zpět do Rakouska.
9. Dne 5. 4. 2018 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 118 a § 119 zákona o pobytu cizinců, konkrétně podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 tohoto zákona. Následně žalovaná vydána žalobou napadené rozhodnutí o zajištění žalobce, které nabylo právní moci dne 5. 4. 2018.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Nejprve se soud zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaná nezabývala otázkami, na které poukázal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, tj. reálností, resp. realizovatelností správního vyhoštění žalobce. Tuto námitku shledal soud nedůvodnou.
12. K povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění zkoumat, zda je správní vyhoštění realizovatelné, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, publ. pod č. 1850/2009 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„[n]ezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky je úvaha správního orgánu o tom, zda je vůbec možné rozhodnout o správním vyhoštění cizince a toto rozhodnutí vykonat.“* Následně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v žalobcem zmiňovaném usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, upřesnil, že *„[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“*
13. Požadavky na obsah odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění jsou tedy jasné dány. Soud však zdůrazňuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území České republiky. Při hodnocení odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je nutno vzít v úvahu již shora zmíněnou předběžnost rozhodnutí o zajištění, která je zdůrazněna i tím, že toto rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (srov. § 124 odst. 2 větu první zákona o pobytu cizinců), a správní orgán tak vychází z dosud nekompletních spisových materiálů, které však v daném případě dostatečně odůvodňují rozhodnutí o zajištění.
14. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí (na straně 7) vyslovila, že ve výpovědi žalobce je jasné uvedeno, že v Turecku nebyl nikdy za své politické názory perzekuován ani vězněn, policie jej nijak nekontaktovala. Žalobce udal pouze jakýsi psychický nátlak z Erdoganovy politické strany AKP Partisi na jeho osobu z důvodu jeho kurdské národnosti, nedošlo k fyzickému napadání. Žalovaná k tomu podotkla, že zjištěné skutečnosti nenasvědčují jakékoli překážce ve vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a vycestování. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

cizince z území České republiky, kdy v případě dalších potíží má žalobce možnost se obrátit na tureckou policii. Dodala, že nebyly zjištěny jiné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že výkon vyhoštění nebude moci být realizován, a uzavřela, že vyhoštění (vycestování) žalobce z území České republiky je potenciálně možné.

15. S ohledem na tyto skutečnosti má soud za to, že žalovaná dostala svým povinností vyplývajícím z výše citované a žalobcem zdůrazňované judikatury Nejvyššího správního soudu, když se přiměřeně vypořádala se žalobcovými tvrzeními a učinila tomu odpovídající závěr o realizovatelnosti správního vyhoštění, které je účelem nyní přezkoumávaného zajištění žalobce. Napadené rozhodnutí proto v tomto ohledu nelze považovat za nepřezkoumatelné. Žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s jeho závěry, což však již není otázkou přezkoumatelnosti, nýbrž zákonnosti rozhodnutí, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.
16. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího
15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“
17. V projednávané věci nevznikly žádné pochybnosti o tom, že žalobce je starší patnácti let a bylo mu doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění. Za situace, kdy žalobce nenamítal, že by postačovalo uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování, upravených v § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, a kdy žalovaná ve svém rozhodnutí dostatečně a zcela správně zdůvodnila, proč uložení těchto opatření nepostačuje a v čem spočívá nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, soud shledal, že podmínky pro zajištění žalobce uvedené v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly naplněny. Nelze totiž opomíjet skutečnost, že žalobce přicestoval do České republiky bez platného cestovního dokladu a bez příslušného víza pouze s falešným bulharským pasem s jeho fotografií, ovšem s osobními údaji jiné osoby. Žalobce si tudíž musel být vědom toho, že předmětný pas je falešný, když obsahuje jeho fotografii a cizí osobní údaje, a tím pádem musel též vědět, že na území České republiky (a následně i do Německa) vstoupil a pobýval zde neoprávněně. Bez platného cestovního dokladu a víza žalobce nemůže nejen cestovat po České republice, ale ani tuto zemi legálně opustit, což znamená, že jeho jedinou možností zůstává vyčkat, až mu české úřady oficiální cestou zajistí možnost legálně opustit území České republiky, což při současném naplnění podmínek § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a projeveném nezájmu požádat o azyl nutně muselo vyústit v rozhodnutí o zajištění žalobce.
18. K námitkám nesprávného vyhodnocení existence vážné újmy hrozící žalobci soud předně připomíná, že předmětem řízení o zajištění cizince je výhradně posouzení potenciální Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

možnosti realizace správního vyhoštění. Dále je třeba si uvědomit, že rozhodnutí o zajištění je vydáváno jako první úkon v řízení a ve velice krátkých lhůtách. Tyto skutečnosti pak ovlivňují i možnosti žalované při zkoumání reálnosti vyhoštění cizince, které je z podstaty věci toliko předběžné. Po žalované proto nelze požadovat, aby detailně prověřovala každé jednotlivé tvrzení cizince, který má být zajištěn, nýbrž aby s přihlédnutím k těmto tvrzením předběžně posoudila, zda je budoucí vyhoštění potenciálně možné. V tomto směru žalovaná zcela oprávněně vycházela toliko z informací, které jí poskytl sám žalobce. S ohledem na již zmíněná specifika řízení o zajištění považuje soud za správné a dostačující ty závěry, které žalovaná na základě uvedených zjištění učinila.

19. Pokud sám žalobce vypověděl, že na něj byl vyvíjen toliko psychický nátlak a k fyzickému kontaktu nedošlo, ani nebyl kontaktován ze strany policie a perzekuován či vězněn pro své politické názory, nelze podle názoru soudu v neshodách a blíže nespecifikovaném psychickém nátlaku pocházejícím od Erdoganovy politické strany AKP Partisi spatřovat hrozbu natolik vážné újmy, aby bylo možné dospět k závěru, že vyhoštění žalobce není potenciálně možné. Podrobnější zkoumání případné existence vážné újmy hrozící žalobci již z povahy věci nemůže být součástí řízení o zajištění, ale až samotného řízení o správním vyhoštění, které není svázáno tak krátkými lhůtami a v němž má příslušný správní orgán dostatek prostoru, aby se této problematice více věnoval.
20. Žalobci nic nebránilo v tom, aby jím zmiňovaný psychický nátlak lépe popsal, případně aby uvedl jiné skutečnosti, které by žalovanou přesvědčily o existenci hrozící vážné újmy. To se však nestalo. Bez znalosti podrobností týkajících se předmětného nátlaku a zejména jeho politické motivovanosti, která také nebyla nijak upřesněna, nelze podle názoru soudu vyloučit, že by žalobci skutečně mohla poskytnout ochranu turecká policie, jak naznačila žalovaná. Soud proto nesdílí názor žalobce o nesmyslnosti odkazu žalované na možnost obrátit se na tureckou policii. Zároveň podle názoru soudu nelze přehlížet skutečnost, že žalobcovy problémy byly vázány výhradně na vesnici, ve které žil a k níž podle svých tvrzení nemá žádné vazby (žalobce výslovně popřel jakékoli vazby k Turecku). Jako další řešení se proto nabízelo a nabízí přesídlení žalobce v rámci Turecka, čímž by se vyhnul kontaktu s osobami, které na něj měly vyvíjet blíže nespecifikovaný psychický nátlak.
21. Konečně soud pokládá za podstatné i to, že žalobce nikde nepožádal o mezinárodní ochranu a na výslovný dotaz žalované uvedl, že tak nemíní učinit ani v České republice. To podle názoru soudu významně snižuje žalobcem tolik zdůrazňovanou intenzitu domnělé hrozby, resp. závažnost jím tvrzené potenciální újmy. S ohledem na tyto závěry soud nepokládá za pochybení žalované, že nevzala v potaz žalobcem poprvé až v žalobě tvrzenou skutečnost, že v Turecku panuje semiautoritativní režim, v němž jsou ozbrojené a bezpečnostní složky včetně policie plně podřízeny Erdoganově vládní straně, a jakékoli domáhání se ochrany vůči zvláštnímu nátlaku Erdoganovy strany by bylo v případě obrácení se na tureckou policii spíše kontraproduktivní a pro žalobce nebezpečné.
22. Bylo výhradně na žalobci, aby žalované sdělil všechny z jeho pohledu podstatné skutečnosti, a proto nyní nemůže žalované opodstatněně vytýkat, že od něj podrobněji tyto skutečnosti nezjišťovala, neboť z pohledu soudu je zjevné, že žalobcem poskytnuté informace byly v Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

daném řízení (s ohledem na předběžnost zkoumání reálnosti vyhoštění žalobce) naprosto dostatečné pro závěry, které žalovaná učinila. Klíčová jsou totiž především žalobcova prohlášení, že za své politické názory nebyl vězněn ani perzekuován, že nebyl kontaktován tureckou policií a v rámci tvrzeného dohadování nedošlo ani k fyzickému kontaktu. Z tohoto hlediska se závěr žalované o neexistenci vážné újmy hrozící žalobci jeví soudu jako zcela správný a dostatečně podložený, tudíž nevyžadující zjišťování dalších skutečností včetně toho, nakolik se jedná o reálné obavy a jaký je charakter a povaha psychického nátlaku, který měl být na žalobce vyvíjen. Lze proto uzavřít, že žalovaná dostatečně zvažila nebezpečí, které žalobci při návratu do Turecka hrozí, přičemž zohlednila i charakter a povahu nátlaku, který na něj měl být vyvíjen, když vzala v potaz, že se mělo jednat o nátlak toliko psychický, nikoli fyzický, že žalobce nebyl pro své politické názory vězněn ani perzekuován a že jej ani nekontaktovala policie.

23. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 236/2015 není podle názoru soudu vzhledem k okolnostem případu přiléhavý, neboť v předmětném rozsudku se jednalo o vyhoštění do Iráku za situace, kdy ve značné části Irácké republiky docházelo k intenzivním bojům v konfliktu s tzv. Islámským státem a dotyčný cizinec upozorňoval na zcela konkrétní překážky správního vyhoštění (bydlel v Mosulu, který byl napaden a obsazen tzv. Islámským státem, při bojích byl zraněn a spolu s rodinou odešli do Bagdádu), na které správní orgán nereagoval. Případ žalobce, který má být vyhoštěn do Turecka, kde žádný ozbrojený konflikt neprobíhá, a který pouze obecně zmínil psychický nátlak z politických důvodů, aniž by byl napaden fyzicky, pro své politické názory vězněn či perzekuován nebo kontaktován tamní policií, se tedy od věci řešené Nejvyšším správním soudem zásadně odlišuje, a není proto možné z citovaného rozsudku činit jakékoli závěry pro projednávanou věc.
24. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné, tudíž přezkoumatelné, i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
26. Právnímu zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, který byl žalobci ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 41 A 7/2018-19, přiznal soud podle § 35 odst. 9 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT]; z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. května 2018

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.